

— pojazd samochodowy wynajmowany na podstawie umowy leasingu i zakwalifikowany jako dobro inwestycyjne należy uważać za wykorzystywany na potrzeby opodatkowanych transakcji podatnika, jeżeli podatnik działający w takim charakterze nabywa ten towar i zalicza go w całości do majątku swego przedsiębiorstwa, przy czym naliczony podatek od wartości dodanej zostaje odliczony w całości i bezpośrednio, a każde wykorzystanie rzeczzonego dobra do celów prywatnych podatnika lub jego pracowników lub do celów niezwiązanych z działalnością jego przedsiębiorstwa uważa się za świadczenie usług dokonane odpłatnie.

2) Artykuły 168 i 176 dyrektywy 2006/112 nie stoją na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które przewiduje wyłączenie prawa do odliczenia w odniesieniu do towarów i usług przeznaczonych do celów nieodpłatnych dostaw albo do celów działalności niezwiązanej z działalnością gospodarczą podatnika, pod warunkiem, że towary kwalifikowane jako dobra inwestycyjne nie są zaliczane do majątku przedsiębiorstwa.

(¹) Dz.U. C 145 z 14.5.2011.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg — Niemcy) — Jürgen Blödel-Pawlik przeciwko HanseMerker Reiseversicherung AG

(Sprawa C-134/11) (¹)

(Dyrektywa 90/314/EWG — Zorganizowane podróże, wakacje i wycieczki — Artykuł 7 — Ochrona przed ryzykiem niewypłacalności lub upadłości organizatora — Zakres stosowania — Niewypłacalność organizatora spowodowana mającym znamiona oszustwa wykorzystaniem środków zebranych od konsumentów)

(2012/C 98/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jürgen Blödel-Pawlik

Strona pozwana: HanseMerker Reiseversicherung AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht Hamburg — Wykładnia art. 7 dyrektywy Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek (Dz.U. L 158, s. 59) — Ochrona przed niewypłacalnością lub upadłością organizatora — Niewypłacalność organizatora spowodowana mającym znamiona oszustwa wykorzystaniem środków zebranych od konsumentów — Możliwość zastosowania dyrektywy 90/314/EWG

Sentencja

Wykładni art. 7 dyrektywy Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek

należy dokonywać w taki sposób, że ma on zastosowanie w sytuacji, w której niewypłacalność organizatora podróży jest spowodowana jego mającym znamiona oszustwa zachowaniem.

(¹) Dz.U. C 179 z 18.6.2011.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München I (Niemcy) w dniu 9 grudnia 2011 r. — Karl Berger przeciwko Freistaat Bayern

(Sprawa C-636/11)

(2012/C 98/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht München I

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Karl Berger

Strona pozwana: Freistaat Bayern

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 10 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady (¹) sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, na podstawie którego możliwe jest poinformowanie opinii publicznej ze wskazaniem nazwy środka spożywczego lub paszy i producenta żywności lub paszy, w którego imieniu lub pod którego firmą żywność lub pasza były produkowane lub obrabiane bądź zostały wprowadzone na rynek, jeżeli środek spożywczy nieszkodliwy dla zdrowia, ale nienadający się do spożycia, w szczególności wzbudzający wstręt, jest wprowadzany lub został wprowadzony do obrotu w znacznych ilościach lub jeżeli taki środek spożywczy ze względu na swoje właściwości został wprowadzony na rynek wprawdzie w niewielkich ilościach, ale w dłuższym okresie czasu?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie: czy na pytanie pierwsze należy udzielić odmiennej odpowiedzi, jeżeli sytuacja ma miejsce przed 1 stycznia 2007 r., aczkolwiek prawo krajowe zostało już dostosowane do ww. rozporządzenia?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności; Dz.U. L 31, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 3 stycznia 2012 r. — Trianon Productie BV przeciwko Revillon Chocolatier SAS

(Sprawa C-2/12)

(2012/C 98/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Trianon Productie BV

Strona pozwana: Revillon Chocolatier SAS

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku podstawy odmowy lub stwierdzenia nieważności rejestracji przewidzianej w art. 3 ust. 1 lit. e) ppkt iii) dyrektywy 89/104/EWG⁽¹⁾ w wersji skodyfikowanej dyrektywą 2008/95/WE⁽²⁾, zgodnie z którą znaki towarowe (tworzone przez kształt) nie mogą składać się wyłącznie z kształtu zwiększającego znacznie wartość towaru, chodzi o powód (lub powody) decyzji o zakupie właściwego kręgu odbiorców?
- 2) Czy z „kształtem zwiększającym znacznie wartość towaru” w rozumieniu powyższego przepisu mamy do czynienia
  - a) tylko wtedy, gdy ten kształt powinien być uznawany za wartość najważniejszą lub dominującą w porównaniu z innymi wartościami (przykładowo smakiem i substancją w przypadku środków spożywczych), czy też
  - b) z takim kształtem możemy mieć do czynienia także wtedy, gdy poza tą najważniejszą lub dominującą wartością towar ma inne wartości, które również należy uznać za istotne?
- 3) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie drugie decydujące jest postrzeganie przez większość właściwego kręgu odbiorców czy sądy mogą stwierdzić, że już postrzeganie przez część odbiorców wystarczy, by daną wartość uznać za „istotną” w rozumieniu wspomnianego powyżej przepisu?
- 4) O ile odpowiedź na pytanie trzecie zostanie udzielona w sposób wskazany w części drugiej tego pytania: jaki zakres powinna mieć ta część odbiorców?

(1) Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1).
 (2) Dz.U. L 299, s. 25.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social de Lleida (Hiszpania) w dniu 3 stycznia 2012 r. — Marc Betriu Montull przeciwko Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

(Sprawa C-5/12)

(2012/C 98/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Social de Lleida

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Marc Betriu Montull

Strona pozwana: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa Rady 76/207/EWG⁽¹⁾ i dyrektywa Rady 96/34/WE⁽²⁾ stoją na przeszkodzie przepisowi krajowemu, konkretnie art. 48 ust. 4 Estatuto de los Trabajadores, który kształtuje prawo do urlopu macierzyńskiego w razie porodu, po upływie sześciu tygodni następujących po porodzie, z wyjątkiem wypadków zagrożenia dla zdrowia matki, jako autonomiczne i pierwotne prawo matki będącej pracownicą i jako prawo pochodne ojca dziecka będącego pracownikiem najemnym, który może korzystać z rzeczowego urlopu jedynie wtedy, gdy matka dziecka ma status pracownika i decyduje się na przyznanie ojcu określonej części tego urlopu?
- 2) Czy jest sprzeczny z zasadą równości traktowania, która zabrania wszelkiej dyskryminacji ze względu na płeć, przepis krajowy, w szczególności art. 48 ust. 4 Estatuto de los Trabajadores, który, w wypadku porodu, zawieszenie umowy o pracę z zachowaniem stanowiska pracy finansowane z zabezpieczenia społecznego traktuje jako prawo pierwotne matki, a nie ojca, nawet po upływie sześciu tygodni następujących po porodzie i z wyjątkiem przypadku zagrożenia dla zdrowia matki, wskutek czego urlop pracownika najemnego zależy od tego, czy matka jest również pracownikiem najemnym?
- 3) Czy jest sprzeczny z zasadą równości traktowania, która zabrania wszelkiej dyskryminacji, przepis krajowy, konkretnie art. 48 ust. 4 Estatuto de los Trabajadores, który uznaje pierwotne prawo do zawieszenia umowy o pracę z zachowaniem stanowiska pracy, finansowanego z zabezpieczenia społecznego, w przypadku ojców będących pracownikami najemnymi, kiedy przysposabiają dziecko, natomiast nie uznaje takiego prawa do zawieszenia umowy jako prawa własnego, autonomicznego i niezależnego od prawa matki w przypadku ojców biologicznych, gdy rodzi im się dziecko, lecz przyznaje im jedynie prawo pochodne od prawa matki?

(1) Dyrektywa Rady z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy (Dz.U. L 39, s. 40)

(2) Dyrektywa Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 roku w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. L 145, s. 4)